

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentaria Ac Disputationes In Primam Partem Divi Thomae

Cvm Variis Indicibvs

De Deo Effectore, Creaturarvm Omnivm Tractatvs II. De Opere Sex
Diervm, Ac Tertivs De Anima

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1622

II. Quomodo anima separata sit in loco, & moueatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93575](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93575)

*Assertio pro qua vide-
antorem
in 3. p. 109.
2. disp. 43.
188. 2.*

aliquo modo est animas separatas esse in loco, licet non eo modo, quo res corporales, nam secundum fidem partim in celo sunt, partim in inferno, & purgatorio. Nec solum dicendum est esse in celo, id est, beatas esse: constat quippe in loco illo deputato primum bonorum, vel malorum operum à Deo recipere. Item Deus dicitur aliquo modo esse in loco, *calum, & terram ego impleo*, Ierem. 23. & Angeli simpliciter: ergo & anima separata in loco esse recte dicitur.

5. a. Assertio.

Secunda conclusio. Anima non est in loco per aliquam actionem, vel passionem, neque per applicationem virtutis ad agendum, vel patiendum. Probat. In primis enim anima in loco non est per actionem immanentem, intellectus enim scilicet, aut volitionem, quia talis actio omnino independentis est à loco, nec per illam anima ordinatur ad locum, cum sit actio merè interior, & spiritualis. Deinde neque anima in loco est per actionem transeuntem, ut patet ex secundo notabili in n. 3. Quia naturaliter nullam actionem, vel passionem transeuntem potest habere, & tamen naturaliter potest esse in loco suo modo, & de facto anima, quæ sunt in celo empyreo, nullam actionem transeuntem habent circa illud, cum nec illud localiter moueant, nec alterent, nec ab eo aliquid patiantur. Similiter, quæ in limbo detinentur, nullam actionem transeuntem, vel passionem habent, non enim poena sensus afficiuntur. Ex quibus colligitur neque animas damnatas in loco esse per passionem illam tormentorum, quod etiam probatur, quia licet non paterentur, possent intelligi ibi existere: non ergo per passionem sunt primo, & per se, & confirmatur. Quando enim res aliqui patitur, non ideo ibi est, quia ibi patitur, sed potius contra. Nam, & animas damnatorum ideo in inferno existunt, ut ibi patiantur: non ergo est anima per actionem vel passionem in loco, nec per applicationem virtutis, quia si illam virtutem transeuntem agendi non habet, applicare illam non potest, de Angelis verò id disputandum suo loco relinquimus.

6. a. Assertio.

Tertia conclusio. Anima separata per præsentiam tantum suæ substantiæ est in loco. Probat. quia in substantia spiritali inveniuntur solum substantia, potentia, & actiones, sed ostensum est animam separatam non esse in loco per virtutem, nec per actionem: ergo sola restat præsentia suæ substantiæ, per quam in loco esse possit. Explicatur conclusio: nam anima parui decedentis in originali dicitur in limbo esse, quia substantia animæ illius ibidem præsentia concluditur, ita ut si videri possit illi spatio præsens, & non alteri videretur, ac per conditionem ita explicatur, si talis anima esset, quanta replet suam præsentia illum locum, & non alium: si passibilis esset ab agente, ibi præsentia pateretur, & non ab alijs. Item per relationem, nam anima, quæ in limbo est, vere distat ab anima, quæ apud nos est, & propinqua est animæ alteri in limbo fortè existenti. Denique exemplo explicatur. Si enim Deus ab aqua in vase auferret quantitatem, neque permetteret illam localiter moveri, ea cerè ablata quantitate, non existeret propriè localiter in vase, cum non replet illud: tamen verò esset ibi per præsentiam substantiæ penetratiue cum corpore illuc subintrante: per similem ergo suæ substantiæ præsentiam, modumve locali mutatione ab ipsa substantia acquiescibilem, & amissibilem dicuntur animæ separatas in loco esse. Atque hæc conclusio, quoniam æque de Angelorum modo essendi in loco procedit, suo loco vberius explicatur.

7. a. Assertio.

Hinc verò colligitur iam quarta conclusio. Anima separata etiam aliquo modo localiter mouetur, dum substantiæ præsentiam mutat. Ita pa-

ter ex illo argumento, quod anima Christi descendit ad inferos, & animæ sanctæ deferuntur ad coelos, damnatæ verò ad inferos, quæ omnia pertinent ad motum localem. Item, quia esse in loco, & mutare locum se mutuo consequuntur in substantijs, quæ non replent omnia loca, cuiusmodi sunt creatæ omnes: quare, &c.

Dubium tamen est, an anima separata possit se mutare à loco in locum, an necessario debeat, ab alio deferri. Quidam affirmant hoc posterius, & la subortia confirmant primo ex illo Luc. 16. Quod mendicus portatus sit ab Angelo in sinum Abraham. Secundo, quia alias anima si vellet posset egredi à corpore. Tertiò, quia anima separata liberè possent ad nos venire. Verius tamen multè est, animam separata habere virtutem se mouendi. Namque in corpore virtutem motuam possidet, eamque corpori communicat: ergo & separata eam habebit suo modo, cur enim illam amitteret. Præterea animæ nostræ separata possent inter se naturaliter sociatim viuere, hoc enim proprium est creaturæ rationalis: ergo possent mutare locum, alias perpetuo manerent in certo loco, quod est imperfectio conchyliorum, ac similitudine imperfectissimum gradum vitæ possidentium: at vita animæ nostræ separata perfectissima est: ergo, &c.

Ad illud Lucæ 16. responderetur notando, animas in instanti separationis à corpore agnoscere, vtrum celo, vel inferno deputentur vel etiam purgatorio. Vnde simul ac id cognoscunt propria virtute, illuc mouentur, honoris tamen gratia fociantur animæ iustæ ab Angelis, saltem à custode, quo quidem modo deportata fuit anima Lazari, animæ verò deputata ad infernum vi demonum illuc deferuntur. Ad primam rationem dic, sicut anima non potest, cum vult, vni ad corpus, sed per naturalem tantum generationem, ita nec potest ab eo dissolui, nisi per naturalem corruptionem, quia etiam illa propriam & spiritalem potentiam sui motui non habet, tamen dum in corpore adsumat dispositiones ad informandum necessarias, ita est per naturalem unionem veluti religata, ut nequeat aliter sese mouere quam moto simul per potentiam materialem corpore. Vnde nec prius deserere corpus potest, quam dissoluantur dispositiones: ex eo tantum quod naturalis eius forma sit, & consequenter illa vni nullo modo libera. Ad secundam responde, animas separatas regulariter ex lege Dei à suis receptaculis non egredi, vel quia multè detinentur, vel quia libere obediunt diuinæ voluntati: aliquando huc venire, quem euentum D. Thomas 1. p. q. 87. art. 1. ad 2. cum August. lib. de cura pro mortuis agenda, docet esse inter miracula computandum. Alia verò hic restabat quaestio, quomodo anima moueatur, transeundone ab extremo ad extremum sine medio, in instanti ne, an in tempore. Sed quaestio communis est in Angelis, & ideo in suum locum relinquenda.

CAPVT III.

Quanam potentia, species, & habitus maneant in anima separata.

DISTO de substantia animæ separata, & de motu illius, dicendum sequitur de proprietatibus, & consequenter de actibus, & habitibus eiusdem, & loquimur præcipue de anima separata secundum ea, quæ illi naturalia sunt, quæ verò Deus circa illam supernaturaliter operatur, hic tantum obiter attingemus. Sit ergo prima conclusio. In anima separata manent ex potentijs solus intellectus, voluntas, & motiua sui potentia. Est certa ex dictis supra de potentijs animæ. Nā inter oēs, hæc tantum

Adversus illam doctrinam habet de præsentia, seu ubi substantia spiritalis de data in loco esse. Atque hæc conclusio, quoniam æque de Angelorum modo essendi in loco procedit, suo loco vberius explicatur.

8. Quæstio: la subortia pars altera suscipitur tripliciter.

Verior enim dicitur.

Ad 1. in n. præced.

Ad 2.

Ad 3.

Vide lib. 4. de angelis c. 18.

1. Assertio.

sum